

γιατί, παιδιά, τους λέει, δέν δίνετε κι'έμένα;
δέν δίνουμε, φωνάζουν, έμεις' σ'τόν κουνενέ.

Γιατί γιατί μονάχα για τὰ Νοσοκομεία
μὲ τὸνα κι' ἄλλο χέρι σκορπάτε τὸν παρὰ;
ὅμως αὐτοὶ διαβαίνουν χωρὶς δεκάρα μία
νὰ ρίξουν καὶ σ' ἐκείνον, τὸν πρῶτο φουκαρᾶ.

Σὲ μιὰ γωνιά τοῦ δρόμου μονάχος καθισμένος
μ' ἓνα κουτί σ'τὸ χέρι τοὺς λέει τὸ καὶ τὸ,
κι' ὁ κόσμος παρελαίνει σὰν ἄγνωστος, σὰν ξένος,
καὶ βλέπει τὸ κουτί του καὶ κάνει τὸν κουτό.

Δώσετε καὶ σ' ἐμένα... κι' ἐγὼμαι συμπολίτης,
κι' ἐγὼ για τὴν πατρίδα τοιλιπουρδῶ πολλά...
δώσετε καὶ σ' ἐμένα... κι' ἐγὼμαι φαμελίτης,
κι' ἀτέλειωται σκοτούραις μοῦ στρίβουν τὰ μισαλά.

Δώσετε καὶ σ' ἐμένα, τὸν ξύλινο κεφάλαι...
καλοσυλλογισθῆτε πὼς ἔχω πληρωμάς...
συχνάκις ὁ μπακάλης μὲ συναντᾷ σ'τὴ σκάλα,
οὐχ ἦττον ἐπισκέψεις μοῦ κάνει κι' ὁ ψωμάς.

Μὲ τούτους τοὺς κυρίους τί διάβολο θὰ γένῃ;
ρίξετε μιὰ δεκάρα σ'τὴν τρύπα τοῦ κουτιοῦ...
σκεφθῆτε πρὸς τοὺς ἄλλους πὼς μὴνας μπαينوθαίνει
κι' ἀνάγκη νὰ πληρώσω τὸ νοῖκι τοῦ σπητιοῦ.

Σκεφθῆτε καὶ σ' ἐμένα σὰν δώσετε παράδες
πὼς θὰ μοῦ λείψῃ φτώχεια κι' ὄλ' ἡ κακομοιριά,
πὼς θὰ ἔχω κυλικεῖα καὶ γιὰ τοὺς μασκαράδες
καὶ δέν θὰ παραδέρνω μὲ τὰ νοικοκυριά.

Δώσετε καὶ σ' ἐμένα, φιλόανθρωποι μεγάλοι,
κι' ἓνα λιμοκοντόρο μικρόβια γεμάτο,
κι' ἂν ζήσωμε, τοῦ χρόνου, σὰν ἔλθῃ Καρναβάλι
θὰ σὰς τὸν ἐπιστρέψω νὰ γίνῃ Κομητάτο.

Δείξτε καὶ γιὰ μένα μεγάλη προθυμία
καθὼς γιὰ τοὺς ἀρρώστους καὶ τὰ Νοσοκομεία.
Δώστε μου γιὰ νὰ δώσω σ' ἐκείνους καὶ σ' αὐτοὺς,
δώστε μου γιὰ νὰ δώσω σὲ Στόλους καὶ Στρατούς.

Δώστε μου γιὰ νὰ γίνω φιλόανθρωπος κι' ἐγὼ
καὶ μὲ κουτιά σ'τὸ χέρι νὰ σὰς φορολογῶ.
Δώστε μου γιὰ νὰ γίνω τοῦ γένους εὐεργέτης,
δώστε μου νὰ μὴν εἶμαι σφικτὸς καὶ τσαναμπέτης.

Δώστε μου νὰ γυρίζω μὲς' σ'τὰς ἰσοτεφάνους
γυρεύοντας ἐράνους.

Δώστε, φιλόανθρωποι μου, σὲ κάθε διακονιάρη
νὰ διακονεῖ γι' ἄλλους κι' αὐτὸς μὲ τὸ ταγάρι.

Δώστε, φιλόανθρωποι μου... σὲ τοῦτον τὸν ντουניᾶ
δέν εἶναι πρακτικώτερον,
μήτε κι' ἱπποτικώτερον
ἀπὸ τὴν ζητιανιά.

Εἰς τὸν προθάλαμό σας, φιλόανθρωποι μου, μπαίνω
μ' ἓνα κουτί σ'τὸ χέρι καὶ μ' ἓνα μούτρο ὠχρό,
καὶ τὴν βοήθειά σας γονατιστὸς προσμένω,
ἀλλὰ κι' αὐτὸς κι' ἐκείνος τοῦ κάνει τὸν ψυχρό.

Κανείς δέν τὸν λυπάται καὶ δέν τὸν ἔχει φίλο,
καὶ σκούζει: συμφορά μου κι' ἄλλοι μου κι' ὅιμέ!..
μόνον ὁ Περικλῆτος ὅταν μοῦ δῇ ξύλο
δείχνει φιλοανθρωπίας αἰσθήματα γιὰ μέ.

Μὰ τί φιλοανθρωπίας μεγάλη τρικυμία
τὸ Σάββατον ἐκείνο γιὰ τὰ Νοσοκομεία.
Διάφοραις κυρίαις μ' ἓνα κουτί σ'τὸ χέρι
σὲ δρόμους καὶ πλατεῖαις ἐκάνανε καρτέρι.

Κι' ἄλλοι μὲν σ'τὸν πλοῦτο, κι' ἄλλοι μὲν σ'τὴ φτώχεια,
ποῦχε τὴν κουταμάρα,
μὰ καὶ τὴν στραβομάρα,
νὰ πάη καὶ νὰ πέσῃ σ'τὸν κυριῶν τὰ βρόχια.

Δέν γλύτωσε μιὰ τάξις καὶ γένος κι' ἡλικία,
πληρόνουν πνευματώδεις, πληρόνουν καὶ κουτὶ,
ἀπ' ὅπου κι' ἂν περνοῦσες ἐφοδὸς γυναικεία,
κι' ἐτρέχανε μπροστὰ σου μ' ἐκείνο τὸ κουτί.

Τὶ δόκανα σ'τηθήκαν σ'τοὺς δρόμους καὶ παγίδες
γιὰ νὰ πιασθοῦν μὲ τρόπο φτωχοὶ καὶ παραλήδες.
Κι' ἔτρεχε μία κι' ἄλλη τῆς πρωτευούσης φούστα
κι' ἐσταματοῦσε κάρρο καὶ βίζαβι καὶ σοῦστα.

Τὶ σάλος γυναικεῖος, μὰ κι' εὐεργετικὸς!..
καὶ τράμ ἐσταματοῦσαν νὰ πάρουν συνδρομάς,
κι' ἕκαστος Ἀχαμνῶν τοῦ τράμ σπαρακτικῶς
ἐδόα' σ'τῆς κυρίαις: ἔλεος καὶ γιὰ μέας.

Ριχτήκαν καὶ σ' ἐκείνον φιλόανθρωποις κυρίαις
νὰ κάνουν ἱστορίας.

Δέν ἄφησαν κι' ἐκείνον τὸν Φασουλῆ τὸν κοῦκο,
κι' αὐτὸς καθὼς τοὺς ἄλλους: ἐτράβηξε πολλά...
δὸς του καὶ τοῦ τ'ραβοῦσαν τὸ δόλιο τοῦ σουρτουκοῦ
καὶ τοῦ ψαχναν τῆς τσέπαις μήπως τοῦ βροῦν ψιλά.

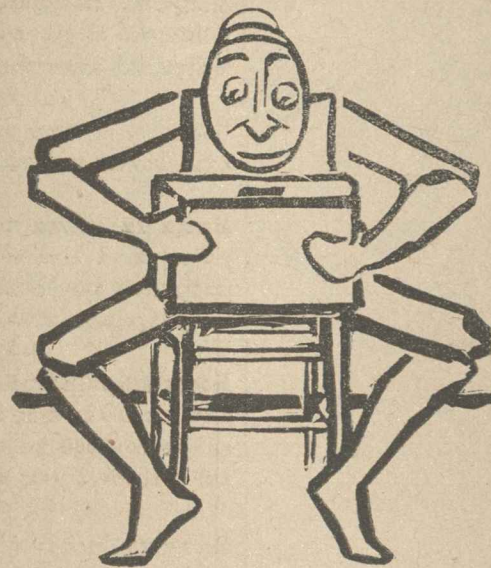
Κι' εἶπε μὲς' σ'τὴν ἀντάρα:
κι' ἐγὼ σὰν ὄλους καὶ τι
νὰ χορηγήσω θέλω.

Μὰ δέν κρατῶ πεντάρα,
καὶ μία γι' ἀμανάτι
τοῦ πῆρε τὸ καπέλο.

Μπρὸς σ'τῆς Βουλῆς τὴν θύρα
ἓνα κουτί προβάλλει,
κι' ὁ Φασουλῆς τὸ φάλλει
μὲ πατριώτου λύρα.

Σ'τὴν ἀναπαραδιά,
ποῦ δέρνει τὰ Ταμεῖα,
ρίξετε, βρε παιδιά,
κι' ἐδῶ μὲ προθυμία.

Ρίξετε καὶ τι
σὲ τοῦτο τὸ κουτί,
γιὰ νὰ λθουν οἱ πατέρες
νὰ κάνουν ἀπαρτία,
γιατ' εἶναι κι' ἀμαρτία
σὲ τούταις τῆς ἡμέραις
ὡσὰν ἀργαὶ γαστέρες
τὸ κράτος ν' ἀμελοῦν
καὶ νὰ μὴν ὀμιλοῦν.

Δείξτε κι' ἐδῶ πέρα
λίγη φιλοανθρωπία
πρὶν ἄλλη χειροτέρα
γενῇ χρεωκοπία.

Ρίξετε καὶ τι
σὲ τοῦτο τὸ κουτί
νὰ πληρωθοῦν κι' ἐκείνοι
κι' ἐκτακτοὶ νὰ μὴ γίνῃ.

Ἄς πάρουν καὶ γιὰ τούτους ποδόγυροι φωτιά,
κι' ἄς τρέχουν μὲ κουτιά
νυκτῆμερόν' στοὺς δρόμους,
κι' ἄς στρώνουν σ'τὸ κυνήγι
σφικτοὺς καὶ γαλαντόμους,
κανείς νὰ μὴν ξεφύγῃ.

Μὲ ζῆλον ὕψηλόν
κυτπάτε τὰ κουτιά
σὲ καθενὸς αὐτιά.

Κι' ἀπὸ τὸν ὄβολόν
πληρώσετε τῆς χήρας
τοῦ κράτους τοὺς σωτήρας.

Σὲ τοῦτο τὸ κουτί
ρίξετε κι' ὅλαις κι' ὄλοι,
σὰν θέλετε Στρατοὶ
νὰ γίνουτε καὶ Στόλοι.

Ἐδῶ φιλοανθρωπία
καὶ νέα καὶ μεγάλη,
ὅπου κοινοτοπία
δέν εἶναι σὰν τὴν ἄλλη.

Δώστε λιμοκοντόρους καὶ κάθε σας λιανὸ
γιὰ τὸ Νοσοκομεῖο τοῦ κράτους τὸ τρανὸ.
Ἐδῶ, παιδιά, τὸ κράτος ἀρρωστημένο μπαίνει
κι' ἀμέσως ἄψε σῶσε καρδαμωμένο εἰσφέρει.

Τέτοια τοὺς εἶπε κι' ἄλλα μπροστὰ σ'τὸ Βουλευτήριον,
καὶ μὲς' σ'τὸ ἀφοδευτήριο
ἐπῆγε τῆς Βουλῆς
ὡς νὰ περάσῃ ἡ μέρα,
ἐν τούτοις κι' ἐκεῖ πέρα
δέν ἦτον ἀσφαλής.

Πουλάκι ξένο,
κυνηγιμένο,
ποῦ νὰ σταθῇ :

Γιὰ νὰ γλυτώσῃ
ποῦ νὰ τρυπώσῃ,
ποῦ νὰ χωθῇ :

Φιλοτιμία
παντοῦ μεγάλη
καὶ ζηλευτή.

Καὶ καθεμιά
μπρὸς τοῦ προβάλλει
μ' ἓνα κουτί.

Ποῖα δαινὰ μεγάλη κόσμος πολὺς ὑπέστη,
τότε κανέναν οἶκτος...
ὅλαις ἐκυνηγούσαν τὸν κόσμον σὰν Ὀρέστη
σ'τοὺς δρόμους ἀμειλίκτως.

Θεὲ μοῦ! τί τρεχάλας!... σὰν Ἐρινύς ἐλένης
ὥρμούσαν σὲ πλουσίους, μὰ καὶ σὲ φτωχοὺς.
Μ' ἐκείναις εἶχε χάσει καθεμιά τὰ νερά του,
μὰ καὶ σ'τοῦ Ζαχαράτου
κανείς δέν εἰμποροῦσε ν' ἀπλώσῃ τὴν ἀρίδα
καὶ νὰ διαβάσῃ τὰ μύα τὴν καθ' ἑφημερίδα.

Ἀπ' ὅπου κι' ἂν περνοῦσες μιὰ γυναικεία μόρη
ξεφύτρωνε μπροστὰ σου καὶ τόκοδες κουμπούρι.

Μὰ καὶ σ'τὸ Κομητήριον
εἶχαν κουτὶ σωτήριον,
κι' ἀπὸ τοὺς πεθαμμένους ἐγύρευαν πορτομεία
γιὰ τὰ Νοσοκομεία.

Κι'έδλεπες περιέργως στὸν φουστάνιν τὸ σμήνος
καὶ κάθε χασομέρη καὶ λιγερὸ κορτάκι
νὰ τρέχει, νὰ φωνάζει, γιὰ νὰ φανῇ κι'ἐκεῖνος
πῶς γιὰ τῶν ποδογύρων εἰργάσθη τὰ κουτάκια.

Πόσα κουτιά καὶ ποῖα!...
κι'αὐτὸ τὸ κουτὸ — Σάββατον
ἦρθ' ἡ φιλανθρωπία
πρὸς ὕψος δυσανάδατον.

Καὶ καθεμιᾶς κυρίας λιγνῆς κι'εὐστραφεστάτης
ἔγемισε τὸ κουτί,
κι'ἐπέτυχε καθ'ὅλα τῆς Μεγαλειοτάτης
ἢ μέθοδος αὐτῆς.

Διὸ δεχθῆτε γέρας ἐργατικῆς μελίσης,
καὶ τώρα θριαμβεῦον ἐλέφ Βασιλίσσης
ἀπέδειξε τί κάνει
φιλόανθρωπον φουστάνι.

Κι'ἄς ποῦμε: καὶ τοῦ χρόνου νὰ γίνουν πρὸ καλὰ
καὶ μέσα' στὰ κουτιά των νὰ πέσουν πρὸ πολλά,
κι'ὅλοι φιλανθρωπία νὰ δείξουν πρὸ πολλή,
χωρὶς νὰ λησμονήσουν κι'αὐτὸν τὸν Φασουλῆ.

Εἰς τοῦ Τυφλοκομείου προχθές τὴν ἐ-
σπερίδα
εἶπε τοὺς στίχους τούτους ὁ Φασουλῆς
ἢ δίδα.

Σοφοί μας ὀφθαλμίατροι καὶ κύριε Γαζέπη,
σὲ τοῦτον τὸν ψευτόκοσμο τί μάτια κανεῖς βλέπει.

Μάτια, ποῦ σὲ νυστάζουνε κι'ἀρχίζεις χασμουρήματα,
καὶ μάτια, ποῦ σὲ βάζουνε σὲ πειρασμοὺς καὶ κρίματα.
Μάτια, ποῦ τὰ'θολώσανε μαύρης ζωῆς καὶ μοῖ,
μάτια, ποῦ τὸν Παράδεισο σ'ἀνοίγουν νύκτα' μέρα,
καὶ μάτια, ποῦ σὲ κάνουνε καὶ θέλωντας καὶ μὴ
νὰ πᾶς' στὸ γέρο διὰβολο κι'ἀκόμη παραπέρα.

Μάτια, ποῦ λὲς ἀληθινὰ πῶς τοῦ διαδόλου θάνατο,
μάτια, ποῦ μ'ἕνα κύτταγμα θαρρεῖς πῶς θὰ σὲ φᾶνε,
μάτια, ποῦ σὲ ματιάζουνε γιὰτί σὲ βλέπουν πλούσιο
καὶ μὲ τὸν δίσκο δὲν ζητᾶς καὶ σὺ τὸν ἐπισύσιο.

Μάτια, ποῦ στρέφονται' ψηλὰ
πρὸς ἐπουράνια καλὰ,
κι' ἄλλα, ποῦ ψάχνουν χαμηλὰ
νὰ ἔρουνε τίποτα ψιλά.

Μάτια, ποῦ σκιάζονται τὸ φῶς καθὼς ἡ νυκτερίδα,
μάτια, ποῦ λὲς πῶς πάντοτε θ'ἀστράπτουν ἀνσίκα,
μάτια σὰν τῆς γλαυκώπιδος, καὶ μάτια σὰν γαρίδα,
ὅπου σὲ κάνουν νὰ κρατῆς τῆς τσέπης σου σφικτά.

Μάτια, ποῦ τὸ μαυράδι των τὸ γλυκοκελαῖδον
μπουμπουνισμένο: ποιεῖται μὲ τόσο λυρισμό,
μάτια, ποῦ δὲν σηκώνονται' λιγάκι νὰ σέ'δουν
μονάχ' ἀπὸ ψευτοντροπή κι'ἀπὸ ταρτουφισμό.

Κι' ἄλλα παρθένα καὶ δειλὰ
μ' ἀγγέλων ἀθρότητα,
ποῦ σκύβουν κάτω' ντροπαλὰ
μ' ἀληθινὴ σεμνότητα.

Μάτια, ποῦ περιπαίζουσε μ' ἀδιαντροπή γεμάτα,
μάτια, ποῦ σὲ μαγεύουσε καὶ λές: ἀνάθεμά τα.
Μάτια, ποῦ κάθε τι στραβὸ φαίνεται' ἐμπρὸς των ἴσω,
καὶ κατὶ μάτια θαυμαστά,
ποῦ σὲ τρομάζουν καὶ κλειστά,
καὶ γίνονται καὶ τέσσερα καὶ βλέπουν κι' ἀπ' ὀπίσω.

Μάτια μαριόλικα, ποῦ λὲς πῶς εἶναι καμωμένα
μόνο γιὰ νὰ λιγώνωνται σ' ἐρώτων πανηγύρια,
μάτια, ποῦ σὰν Ἡφαίστεια σοῦ φαίνονται σδυσμένα,
καὶ μάτια, ποῦ σπιθοβολοῦν καὶ μοιάζουν σὰν ζαφείρι.

Μάτια κουτά, μάτια χαζά, ποῦ τίποτα δὲν λένε,
μάτια, ποῦ λὲς πῶς ἐγίναν μονάχα γιὰ τὰ μάτια,
καὶ μερικά, ποῦ κουτουροῦ' συνείθισαν νὰ κλαῖνε
καὶ στάζουν δίχως ἀφορμὴ σὰν πῆλινα κανάτια.

Μάτια, ποῦ μόνον ἡ ψευτιὰ τ' ἀνοιγοκλείνει πάντα,
καὶ μερικά, ποῦ βλέπουνε χωρὶς νὰ ξέρουν γιὰντα.
Μάτια, ποῦ ρέμβης φαίνονται κι' ὀνείρων κατοικία,
μάτια γλαρὰ προικοθηρῶν μὲ κύκλους φλογερούς,
ἀλλὰ καὶ μάτια Δαλιδᾶς, καὶ μάτια γυναικεῖα,
ποῦ λαχταροῦν ἐμπορικά καὶ τσάγια καὶ χορούς.

Μάτια τρελλὰ, ποῦ μέσα των φεγγοδολεῖ νεότης
καὶ κάθε πόθος φτερωτὸς τῆς ἐποχῆς τῆς πρώτης.
Μάτια γερόντων, ποῦ ματιαῖς
ἀναζητοῦν μὲ πόνο,
καὶ πότε θγάζουνε φωτιαῖς,
καὶ πότε τσίμπλας μόνο.

Μάτια καμπόσων κοσμικῶν
καὶ καλογήρων μερικῶν,
ποῦ σκανδαλίζονται συχνὰ κι' ἔχουν τὸ βλέμμα λαγρό
πρὸ πάντων τὴν Σαρακοστή, ποῦ τρῶν χαβιάρι μαῦρο.

Μάτια, ποῦ' ματακύλισαν τὴν Τροίαν τοῦ Πριάμου
καὶ τῶν Ὀμήρων τῶν τυφλῶν ἐδόξασαν τῆς λύτραις,
ἀλλὰ καὶ μάτια μύωπος σὰν τοῦτα τὰ δικά μου,
ποῦ τοὺς παπάδες πέρνουνε γιὰ μαυροφόροις χήραις.
Καὶ μάτια, ποῦ φιλόανθρωπα γιὰ τ' ὀφθαλμιατρεῖο
ἦλθαν ἐδῶ νὰ κυτταχθοῦν' στὸ θέατρο τὸ κρύο.

Ποικίλος καὶ' στὴν ὄρασιν ὁ κόσμος ὁ κανάγιας,
ἀλλὰ τὰ μάτια τοῦ λαγοῦ κι' ἄλλα τῆς κουκουδάγιας.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Στὸν Κέπετση τῆς Βέρνης θερμὰ συγχαρητήρια,
ποῦ τώρα' στῆς Ἀγύπτου τῆς τὰ Δικαστήρια,
κι' ἀντάξις καθ' ὅλα μιὰς μεγάλης φήμης
θὰ λάμψῃ ἐροφάντης λαμπρὸς τῆς Ἐπιστήμης.

Τὴν Σοφίαν Παπαδάκη, πολυθέλητην κοπέλα,
διδασκτὴ καὶ ζηλευμένην, ποῦναι κι' ἡ φωνή τῆς τρέλλα,
ἐνυμφεῖται τελευταίως τοῦ Καίρου τραπεζίτη
ὁ καλὸς μας Γιάγκος Κούλης, κι' ἀνεχώρησε μαζί τῆς.
Κι' ὁ Ρωμηὸς τοῦ εἶναι ρόδα καὶ τοῦς λές: σὸ καλὸ
κι' ἡ ζωὴ των νάναι πάντα σὰν τὸν ἥσυχο γιᾶλό.

Ἰωάννης Κακλαμάνου κι' Ἀμβροσίου τοῦ Πλυτὰ
γάμος ἐτελέσθη πρώτης
ἑλως ἔρως καὶ νεότης,
κι' ὁ Ρωμηὸς μ' εὐχὰς μυρίας τὸ ζευγάρι χαιρετᾷ.

Εἰς τὸ γνωστὸν Ὁδρεῖον ἀπόψε τὸ δοξάρι
τοῦ Χωραφᾶ τοῦ μάγου θὰ δώση καὶ θὰ πάρῃ.